

Tản mạn về “viên đá mà thợ xây loại bỏ”

Cuộc đời luôn đưa cho chúng ta nhiều bài toán, dễ khó lẫn lộn. Bài toán khó, nhìn chung, là tập của nhiều bài toán dễ-mỗi bài toán dễ là một câu hỏi đơn. Bài toán khó là do không được dẫn dắt bởi các bài toán nhỏ. Quá trình giải một bài toán nhỏ, là cố tìm các tri thức đang tồn tại trong não, có liên quan đến bài toán, liên kết chúng lại theo các suy luận logic, và đi đến đáp số.

Trong một không gian-thời gian hẹp (của 1 bữa tiệc trà), chúng ta bàn đến vài câu trong Kinh Thánh, và dùng nó để giải một bài toán trong cuộc sống.

Lời 1 “Kẻ được gọi thì nhiều, mà người được chọn thì ít” (Mt 22, 1-14). Ý nghĩa câu trên không chỉ đúng trong dụ ngôn tiệc cưới, mà còn đúng trong nhiều tình huống khác. Vậy người không được chọn trong đời sống tận hiến, cần hiểu và đón nhận kết quả này như thế nào?

Lời 2 “Tảng đá mà thợ xây loại bỏ lại trở nên đá tảng góc tường” (Mt 21,42)). Lời 2 là một đáp số không tồi của câu hỏi 1, và lập tức, nó hình thành câu hỏi 2: chúng ta cần làm gì để trở thành viên đá góc tường? Đây là câu hỏi mấu chốt, và niềm tin giải quyết vấn đề này lại xuất phát từ Lời 3.

Lời 3 “Từ nguồn sung mãn của Ngài, tất cả chúng ta đều nhận từ ơn này đến ơn khác” (Ga 1, 16). Vậy trong các ơn chúng ta nhận được từ Thiên Chúa, ơn nào giúp chúng ta giải đáp câu 3? Ơn Thần trí khôn ngoan và thông hiểu, trong bí tích thêm sức. Nhờ ơn này chúng ta tìm thấy Lời

4, để trả lời cho câu hỏi 2.

Lời 4 “*Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất mà không thối đi, thì nó chỉ trở lại một mình, nhưng nếu nó thối đi, thì nó sinh nhiều bông hạt.*” (Ga 12,24).

Như vậy, trong bất cứ môi trường nào, chúng ta vẫn có thể lợi ngược dòng, nếu lắng nghe Lời Chúa thì thầm. Thuộc tính tận hiến được hiểu ở đây là đo bằng kết quả: sinh nhiều bông hạt. Chìa khóa để sinh nhiều hoa trái là dám chết đi, thối đi. Chết đi không chỉ dành cho đời tu mà còn đúng cho cả đời thường.

Trong buổi khai giảng, sau khi biết tỉ lệ đầu ra chỉ là 50%, một học viên cao học mới trúng tuyển cần tư vấn: “em không tự tin để theo học trọn hai năm và lấy được bằng thạc sĩ, vậy em có nên học không?”. Đây là 1 bài toán khó. Tôi hỏi: “em có ba điểm nào là mạnh nhất”, em bảo “không rõ”. Tôi hỏi tiếp “tôn giáo của em là gì?”, em đáp: Công giáo. Tôi khỏe người, và nói chậm rãi “em có một vị Cha trên Trời, vừa giàu lòng xót thương, vừa quyền năng, em hãy thường xuyên chạy đến Ngài”. Tôi nhìn thấy ánh sáng trong mắt của em ấy vừa lóe lên và hy vọng tia sáng đó còn mãi.

Vài dòng trong lúc trà dư tửu hậu với mọi người.

G. Anh SB74

